UN JUCĂTOR CARE ȘI-A FĂCUT DATORIA FAȚĂ DE ECHIPĂ: ȘTEFAN

— Noul maestru al sportului ne face confesiuni, după un deceniu de activitate la Dinamo —

Cînd spui fotbal și Dinamo, te gîndești la „dinastia Nunweiller"-ilor, la Pîrcălab, sau la Dinu, Dumitrache și Lucescu...

Numele de Ștefan — să recunoaștem — îți vine mai greu pe buze, cu toate că el a figurat timp de aproape un deceniu în mai toate formațiile clubului dinamovist. Dacă nu s-a vorbit prea mult despre Ștefan, și el n-a fost plasat în conul de lumină pe care ți-l oferă celebritatea, dacă n-a fost deranjat de fotografi și reporteri pentru poze și interviuri (acesta e primul !), s-a datorat în primul rînd faptului că el n-a fost niciodată un om al „extremelor", ci un veritabil campion al constanței și modestiei ! Răsfoiți colecția ziarului nostru și veți obține dovada negru pe alb... Ștefan n-a prestat niciodată partide de „nota zece", dar nici de „patru" ! Acest Ștefan n-a fost deci nici „cel mare", dar nici „cel mic"... A rămas totdeauna un tînăr care n-a așteptat totul de la fotbal, calificîndu-se pe rînd ca strungar și linotypist, un sportiv onest și înflăcărat, mîndru că a făcut parte dintr-o formație de elită a fotbalului nostru și că și-a măsurat puterile cu cei mai vestiți jucători ai lumii, printre care și „tizul" său madrilen : Di... **Stefano !**

Cu acest Constantin Ștefan, recent distins cu titlul de maestru al sportului, aveam să stau de vorbă, într-o dimineață, la parcul Dinamo.

— Am jucat mai întîi portar, la pitici, la Voința, se confesează Ștefan. (Convorbirea are loc pe terenul de zgură, unde Ștefan pregătește acum o grupă de „pitici" ai lui Dinamo, împreună cu alți foști colegi de echipă : Gh. Ene și Lică Nunweiller). **Apoi,** continuă el, **primul meu antrenor, Athanase Tănăsescu, fostul venusist, m-a „uns" mijlocaș. In 1957, am trecut la Progresul Casa Scînteii, unde am jucat alături de Motroc, Neacșu, Petca și alții. Aici am avut norocul să intru pe mîinile antrenorului Gorgorin, un om de aur, de la care am învățat multe lucruri folositoare... El și — mai tîrziu — Fredy Fieraru, m-au ajutat cel mai mult. Nu eram un „talent născut pentru fotbal", dar îmi plăcea enorm balonul și n-aș fi acceptat în ruptul capului să mă despart de el. Impresionat, antrenorul Fieraru mi-a arătat cheia reușitei : o muncă triplă față de cea obișnuită, exerciții suplimentare și voință nestrămutată pentru progres. Astfel se face c-am ajuns la Dinamo Obor, iar mai tîrziu, în 1961, la Dinamo București...**

— Drumul pe care l-ai parcurs pare, totuși, destul de neted...

— Nu spun nu, dar la mijloc poate a fost și un pic de șansă... în perioada cînd m-a văzut „nea Traie" (n.n. Traian Ionescu)

— Ce joc ți-a rămas mai mult întipărit în amintire ?

— Nu un joc, ci... două, și ambele cu Internazionale Milano ! Am jucat atunci, mijlocaș stînga împotriva lui Peiro și apoi Domenghini... Nici acum nu uit penaltyul ratat de Frățilă la Milano în min. 60 și apoi, golul calificării obținut de Internazionale în min. 88 !...

Ștefan oftează. Parcă nu l-a trecut supărarea nici acum... Un puști apare lîngă noi. Se vede că-l stînjenit... Are o problemă „gravă" !

— Tovarășe antrenor, știți, eu am întîrziat... un pic !

— Văd. Cît e ceasul tău ?

— 9.20 !

— Trebuia să fii aici la ora 9 !

— Da, dar... Știți, o să fac în plus o oră după ce se termină lecția...

— Nu, nu, hotărăște Ștefan. **Azi nu te mai dezbraci. Vii mîine la 9, exact ca toți. Bună ziua !...**

Se întoarce apoi spre mine :

— Nu o fac din exces de severitate, dar dacă nu se-nvață de mic serios și punctual, așa rămîne toată viața... Și e păcat !

— Ai copii, Ștefan ?

— Da. Am un băiat de șapte ani, Gabriel !...

— Bineînțeles, o să-l faci fotbalist ?

— Da. Dar nu-l fac fundaș ! Știu cît de dificil e postul acesta și cît de greu cîntărește o singură greșeală a apărătorului... In timp ce înaintașul poate da vina pe bocanc cînd ratează de la un metru cu poarta goală !

— Ce-ți dorești acum, Ștefan, cînd ai părăsit echipa ?

— Să scot din acești copii, viitori „idoli" ai stadioanelor... Chiar dacă eu n-am fost un „idol", ci numai un jucător care a înțeles să lupte pînă la ultima fărîmă de energie ca să iasă cu fruntea sus de pe stadion, atunci cînd vremea i-o va cere !...

George MIHALACHE

O amintire : sărbătorirea de pe stadionul Dinamo, în ziua retragerii...

„Mulți ani trăiască!"

Abia se încheiase partida cu Cehoslovacia... 3—0 pentru voleibaliștii români care întrecuseră speranțele celor mai optimiști suporteri dintre cei aproape 50 prezenți în Palalido din Milano. E prima victorie la zero a echipei României în fața puternicei garnituri cehoslovace și cel mai bun joc oferit milanezilor de finalele ediției a opta a campionatului european de volei. Turiștii români, care-și susținuseră favoriții cu o frenezie ce i-a uimit pînă și pe italieni, fluturînd tricolorul și eșarfele, scandînd dominant **„Ro-mâ-ni-a, „Ro-mâ-ni-a"!**

Nu s-au mai putut abține și au năvălit în teren aruncîndu-se pur și simplu asupra jucătorilor întîlniți în cale, îmbrățișîndu-i și acoperindu-i cu sărutări. Și pe unii și pe ceilalți, încordarea extremă îi epuizase, însă bucuria acestui succes prestigios le dăduse parcă aripi. Ochii celor mai mulți erau umezi.

Din teren, băieții au fost conduși de galerie pe coridoarele ce duc spre cabine. În fața cabinelor, tricolorii români au fost martorii celei mai emoționante scene, oferită, în schimbul prețioasei victorii, de grupul excursioniștilor: de jur-împrejurul sălii a răsunat, la miezul nopții, cunoscutul **„Mulți ani trăiască!"**. Apoi, cei ce nu apucaseră să-și felicite „eroii" au intrat în cabine și i-au îmbrățișat cu căldura cu care-i încurajaseră neîncetat timp de o oră și jumătate, în jurul steagului fluturat de neobositul dirijor al galeriei, Iulian Costiniu. Printre cei mai înfocați suporteri se aflau profesorii Laurențiu Stilea și Mircea Dumitrescu, care, ca antrenori ai lotului de tineret, contribuiseră la ridicarea multora dintre cei ce purtau cu cinste acum tricourile primei reprezentative, Gheorghe Moise, Nicolae Mihăilescu, Dorin Jitaru, Mircea Marian, vechiul internațional Ion Șușelescu, asistenta universitară Doina Coste și alții, ale căror inimi au bătut și bat mereu pentru volei. De la Palalido o parte dintre inimoșii suporteri au preferat să-i conducă pe autorii prețioasei victorii pînă la hotel, ca să mai poată comenta fazele de mare spectacol realizate de jucătorii români. De pe buzele tuturor nu lipsea numele lui Puiu Bartha, care fusese de-a dreptul uluitor pentru toată lumea și mai cu seamă pentru adversari. Unii își aminteau de o bombă a lui Udișteanu Dumănoiu sau Codoi, alții de o pasă la îndemîna a puțini ridicători pe care însă numai Marian Stamate știe să o dea din poziții imposibile, alții de un blocaj al neîntrecutului Oros sau al lui Schreiber, de îndrăzneala în joc a tînărului Enescu, de laborioasa contribuție a clujeanului Bălaș în linia a doua.

Băieții n-au uitat de această caldă manifestare a suporterilor lor sosiți la Milano pentru a-i îmbărbăta, și le-au oferit numai motive de bucurie în zilele următoare. Știau că acolo sus, în tribună, cineva îi iubește și așteaptă de la ei victorii... În ultima seară, după ce s-au bucurat împreună de succesul în fața campioanei mondiale, voleibaliștii români s-au fotografiat cu suporterii lor, apoi au luat loc în tribună alături de ei... Cu toții speră în prezența voleiului nostru la München prin intermediul turneului de calificare din Franța. Și suporterii de la Milano au promis să nu lipsească nici de acolo, să poată striga din nou „Ro-mâ-ni-a!" și apoi cît mai des „Mulți ani trăiască!"

Aurelian BREBEANU

BASEBALL? UN JOC DE OINĂ CEVA MAI COMPLICAT

Cînd l-am întrebat de ce nu prinde fotbalul de tip european în America, col. Donald F. Hull mi-a dat un răspuns stupefiant : pentru că orice activitate care nu implică folosirea mîinilor repugnă americanilor. Și importantul oficial al olimpismului american a început să-mi înșire toate sporturile populare în Statele Unite. Nici unul nu se joacă fără mîini ! Pornind la verificarea acestor afirmații, am ajuns pe stadionul newyorkez, Shea, bogat amfiteatru cu trei etaje suprapuse în semicerc, lăsînd loc unei incredibile mulțimi de 67.000 de pasionați, pentru un sport departe de a stoarce vlaga practicanților și tot atît de departe de a stoarce lacrima sau strigătul de înfocare al unui european.

Jocului îi zice **baseball** și pot jura că dacă-l dezbraci de complicațiile regulamentului rămîne oină curată. Potrivit mitului local, baseballul ar fi un joc de origine tipic americană, descoperit cam pe la 1830. Singura concesie ce se mai face din cînd în cînd (dar e socotită „nepatriotică") este aceea de a concepe că seamănă cu englezescul „rouders", joc ce pe la 1750. Cînd am îndrăznit să afirm vecinului meu de bancă (locul 3, rîndul D, sectorul 5) ascendențele medievale ale oinei („**In ogoi mă joc de-a hoina**" zicea fiul lui Vlaicu-Vodă), am fost tratat cu o privire condescendentă...

N-am să mă răzbun zicînd că baseballul e un joc anost. La urma urmei, din cei aproape 20 de români prezenți în tribună, eram poate cel mai atent și mai interesat să găsesc puncte comune cu oina. Dar nici nu pot susține că e teribil de antrenant. Toată admirația americanilor se concentrează asupra puterii de lovire a jucătorului aflat „la bătaie", de unde : vîrsta foarte matură a profesioniștilor și slaba lor capacitate de alergare. De altfel, parcurgerea traseului marcat de cele 4 baze (de unde și numele jocului) este adesea o simplă formalitate, cu condiția ca bătaia să fi fost foarte reușită. Altfel, încercările de fugă devin inutile, pentru că sînt prompt reprimate de jucătorii postați la prindere (cărora le este suficient să așeze mingea în bază, înainte de sosirea adversarului ; nu există, ca la oină, situația de „prindere la mijloc" sau lovire cu mingea prin aruncare, ceea ce firește, după concepția și obișnuințele noastre, scade din spectaculozitatea jocului). Iată de ce meciul pe care l-am văzut s-a putut încheia, după două ore (de permanente nereușite), doar cu rezultatul de 1—0 pentru echipa Metropolitans din New York (alintată Mets) în fața echipei din Philadephia (poreclită Philliens).

Sigur că admirația publicului american vizează și șiretenia și variația în execuții a **pitcherului** (aruncătorul) sau îndemînarea cîte unui jucător de cîmp la prindere **(outfielder)**, dar în fond ne-am convins destul de repede, captarea atenției statornice a americanului pentru baseball se face în primul rînd prin bateriile desfășurate ale publicității și printr-o savant concepută scenografie a spectacolului. Meciul (din liga națională) nu începe înainte de intonarea imnului american, reluat de public în cor. O uriașă tabelă electronică ține la curent spectatorii cu cele mai mărunte evenimente intervenite în joc. Programul tipărit al jocului (costul 25 cenți) conține 34 pagini de informații. În afara stadionului și înăuntrul său, clubul gazdă oferă, prin vînzare, suporterilor săi 28 de feluri de obiecte (embleme, inele, brichete, fanioane, brelocuri, sacoșe, fotografii cu autografe, cravate, păpușele etc), toate amintind cumpărătorului de clubul Mets. Din totalul de pagini acordate sportului, cotidienele rezervă cel puțin jumătate baseballului. Așii mînuirii bâtului intră în istoria tradițională americană (ca Babe Ruth sau Joe DiMaggio, primul soț al Marlynei Monroe). Cu imaginația lor înflăcărată, americani nu-i spun cîmpului de joc teren de baseball ci „diamant", poate pentru că sună mai frumos, poate pentru că are forma unui octaedru.

Scriu toate acestea în zilele finalelor campionatului național de oină de la Botoșani, cu gîndul la străvechiul nostru joc. Baseballul poate fi pentru mine o curiozitate. Oina rămîne însă legată de amintirea tatălui meu și a colegilor lui de la Liceul Internat din Iași, de romanul lui Demostene Botez, de povestea ceasului de aur al lui Spiru Haret, de victoriile Normalei din Cîmpulung, de profesorul Tănăsescu, dascălul meu de oină, și — de ce nu ? de Curcani, Gherăiești, Frasin și alte comune care, în zilele noastre, s-au făcut cunoscute lumii românești prin oinarii lor !

Victor BĂNCIULESCU

ABSOLUTUL RELATIV

O știre din lumea tenisului, cu caracter senzațional: tînărul și cvasinecunoscutul Jimmy Connors (19 ani) l-a făcut K.O., în semifinala turneului de la Los Angeles, pe celebrul Stan Smith (racheta nr. 1 a S.U.A.). In cealaltă semifinală, veteranul Pancho Gonzales (43 ani) l-a spulberat pe nu mai puțin celebrul Cliff Richey. A urmat o finală puțin obișnuită, pe care a cîștigat-o, la mare luptă, veteranul Gonzales.

Iată rezultate care invită la reflecții mai profunde pe acei absolutiști pe care îi auzi, nu rareori, decretînd necruțător :

— Scoateți-l pe X, că este bătrîn, sau :

— Y este prea tînăr pentru a fi promovat. Este crud încă, domnule...

Asemenea judecăți definitive sînt, înainte de toate, semnele fricii de complicații, care împiedică pe cei refugiați în adăpostul călduț al simplismului, să vadă fenomenele multiple ale vieții, într-o înlănțuire mai largă decît cea oferită de aparențe.

Revenind la știrea amintită, te gîndești fără să vrei la o serie de „bătrîni" de pe meleagurile noastre, pe care (ca și în cazul lui Gonzales) flăcările unei pasiuni veșnic tinere și neobosite i-au menținut ani îndelungați în fruntea celor mai buni dintre cei buni.

Regretatul Petschovschi, la peste 40 de ani, era încă unul din cei mai buni fotbaliști ai țării ; Dinu Cristea, la 42 ani, stabilea noi recorduri ale țării ; Lia Manoliu, la cîțiva ani buni după 30 (ceea ce la femei este rarissim), cucerea la Ciudad de Mexico medalia de aur ; Lereter și Nelu Nunweiller, la vîrsta cînd alți fotbaliști au ieșit de mult la „pensie", joacă încă în prima divizie a țării. Și în așa fel, încît unii tineri mofturoși (îi știm noi) ar trebui să roșească.

La capătul celălalt al scării biologice, Năstase, racheta nr. 1 a țării, la 20 de ani se impunea în arena internațională ; Peneș și Iolanda Balaș, la vîrste crude, obțineau laurii olimpici ; Dumitrache, la 19 ani, era unul din fotbaliștii consacrați ; Aelenei și Năstase (Steaua), cărora nici mustața nu le-a mijit bine, încălzesc inimile suporterilor steliști cu evoluțiile lor promițătoare.

Și astfel de exemple, într-un sens sau altul, sînt foarte multe.

Scepticii trec însă senini pe lîngă asemenea realități și în loc să ofere flori și căldura stimei celor vîrstnici și cuvinte încurajatoare tinerilor, aruncă necruțător sentințe rigide, absurde chiar.

Desigur, tinerețea în sine nu reprezintă un permis pentru acces gratuit la succese și consacrare, după cum la rîndul ei „bătrînețea" nu dă strălucire decît celor care o onorează cu prețul greu al unor permanente eforturi. Și una și alta obligă. Prima, la muncă multă, disciplină și modestie, a doua, la toate... plus înțelepciunea de a trece lin peste inevitabilele răutăți...

Absolutizarea duce la greșeli. Să ne amintim, de pildă, de întinerirea bruscă a C.C.A.-ului de pe timpul lui Voinescu, Bone, Alexandrescu, care a costat cîțiva ani de căutări (uneori în van).

Promovarea tinerilor ca și menținerea „bătrînilor" își au rațiunile lor precise. In sporturile pe echipe, aceste cerințe, inteligent armonizate, nu pot avea decît efecte pozitive.

De aceea, să nu ne grăbim a da sentința. In sport (ca și în viața socială) valorile nu se măsoară exclusiv cu anii calendaristici, ci cu alte unități de măsură pe care scrie: potențial biologic, caracter, pasiune, seriozitate sau mai știu eu ce.

Cine a învins la Los Angeles ?

A învins tinerețea maturității sau maturitatea tinereții ? N-aș putea spune. Cert este însă, că a învins o idee, o realitate.

I. BALAȘ

SANDU ION, „REGELE" DE ALTĂDATĂ AL K.O.-ULUI

Priviți imaginea alăturată: un om cu tîmplele ninse ia amenințătoarea poziție de gardă, care astăzi... nu mai sperie pe nimeni!

Dar în urmă cu 30 de ani?

...În 1941, pe locul pe care se înaltă acum, cu semeție, Palatul Telefoanelor, la „Parcul Oteteleșanu", Sandu Ion devenea campion național al „cocoșilor", învingîndu-l prin k.o., în repriza a treia pe Anton Oșca. N-au trecut decît cîteva săptămîni și, nerăbdător, Oșca a cerut revanșa, programată de data aceasta pe „Giulești" și încheiată cu victoria, tot prin k.o., după numai cîteva secunde, a omului din fotografia alăturată.

Constantin Nour — considerat (pînă atunci) autorul celui mai rapid k.o. din istoria boxului românesc (11 secunde în meciul cu bulgarul Alexeev) — recunoștea că izbînda lui Sandu Ion a fost mai „urgentă" decît a lui, realizîndu-se, după afirmațiile presei timpului, în numai șase secunde !

Pentru Sandu Ion a venit o suită lungă de victorii, numeroase k.o.-uri, opt la rînd, între care trei asupra unui boxer binecunoscut generației mai vechi, Ion Gorun; plecarea din țară (1943), cîteva stagiuni la Paris, izbînda răsunătoare asupra lui Kid Armand, campionul Africii de Nord, renunțarea la ring (1947), cei doi ani de antrenorat...

★

După 28 de ani, agentul de asigurări Sandu Ion s-a reîntors la București, cu părul alb și... aceeași greutate (54 kg), care i-ar permite să urce și astăzi în ring.

— Ce impresie v-a făcut Bucureștiul, după aproape trei decenii?

— Bucureștiul de astăzi este altul decît cel dinaintea războiului. S-a schimbat și el, ca și mine, ca și prietenii mei, Nour, Șerbănescu, Roșca, pe care i-am reîntîlnit amintindu-ne de tinerețe... Bucureștiul de azi e mai frumos și mai tînăr. Păcat că nu putem spune același lucru și despre noi...

— Amintindu-vă de tinerețe, n-ați uitat — desigur, victoriile care v-au adus renumele de „regele" k.o.-ului?

— Nu le-am uitat. Dar n-am uitat nici pumnul lui Gheorghe Popescu, administrat în repriza a 7-a, un pumn care m-a făcut să văd stele verzi și să mă trezesc... la cabină!

— Vă reîntoarceți la Paris ?

— Mă reîntorc și mai am de tras încă 7 ani pînă la pensia care, în Franța, vine tîrziu... la 65 de ani. Apoi vreau să cresc flori și iepuri și să văd box la televizor.

— Înainte de despărțire, un răspuns de specialist, scurt ca o... directă: Frazier sau Clay?

— Clay, cel mai bun boxer al tuturor timpurilor, posedînd o lovitură de „greu" și o viteză de „cocoș".

★

Priviți imaginea alăturată; cu tîmplele ninse, Sandu Ion ia amenințătoarea poziție de gardă care astăzi... nu mai sperie pe nimeni!

Dar în urmă cu 30 de ani...

Traian DUNĂREANU

MUZEUL SPORTULUI

(Urmare din pag. 1)

terialul muzeistic din această epocă amintește numele cîtorva mari polisportivi ai vremii : Mihai Savu, Constantin Rosetti, Al. Frim, D. Zană, D. Hubert, Al. Papană, C. Medeleanu, H. Rang, Virgil Ioan, I. Cămărășescu, Panaitescu Zigoto, S. Ritter ș.a.

Succesele lor sînt ilustrate atît prin materialele și echipamentul de concurs cît și prin trofeele cucerite.

Aceste materiale, expuse pe ramuri de sport, la care mai trebuie adăugate cele mai vechi fanioane, costume, diplome, legitimații, precum și colecțiile de schiuri, florete, albume, cărți și reviste, constituie un izvor documentar care trebuie corectat și valorificat în continuare.

Prezența unor trofee, spre exemplu, indică întîlniri sportive timpurii, cu alte țări din Apus și chiar cu multe centre sportive mai îndepărtate. Aceste contacte au permis o lărgire a orizontului sportiv românesc în epoca modernă și, în primul rînd, un schimb de experiență pe acest tărîm.

Așadar, cunoscînd pe viu scurta istorie a unui sport, vizitatorul — român sau străin — nu rareori rămîne surprins cînd află că biciclete de lemn, rachete de tenis, schiuri, boburi, automobile, schiuri etc. — au existat încă din secolul trecut și în cele mai îndepărtate centre ale țării și încă de fabricație românească; că handbalul, fotbalul, luptele, zborurile (cu și fără motor) etc. s-au practicat și la noi (după reguli aproximativ identice), concomitent cu țările care, prin tradiție, le-ar fi dat naștere.

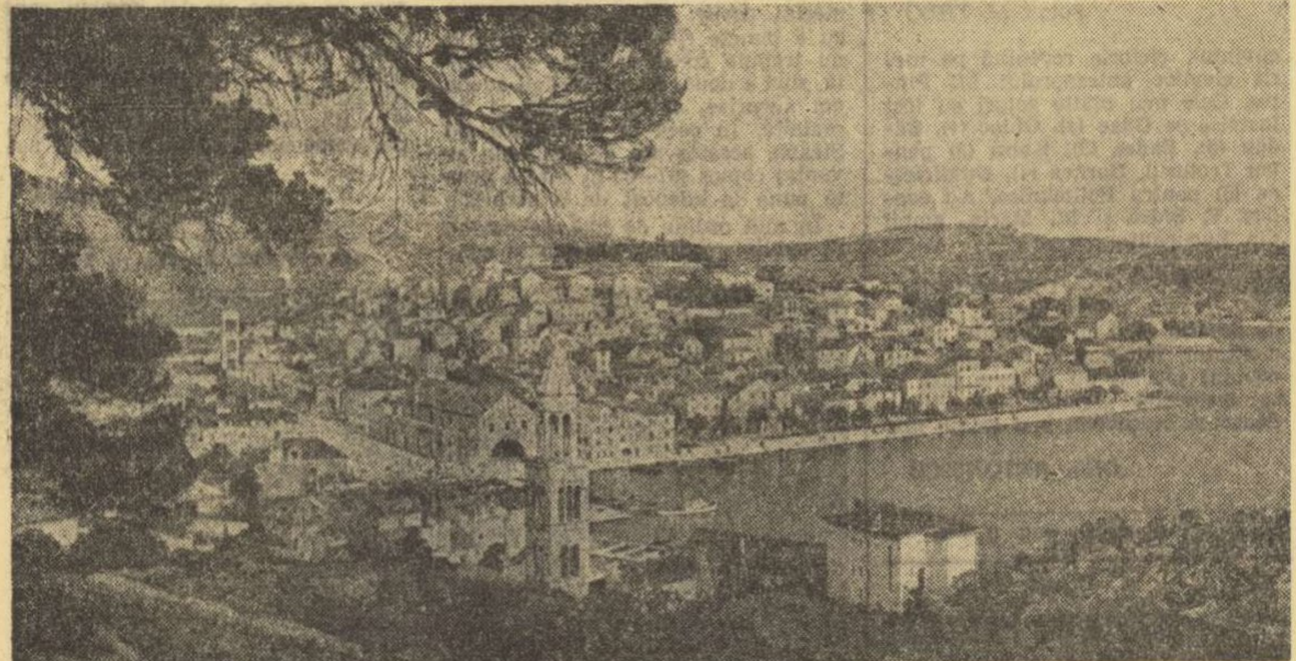
Și aceste adevăruri scoase la iveală de Muzeul Sportului (adevăruri pe care nu ne mai putem îngădui să le ignorăm), își prelungesc existența în glorioasele succese obținute de sportul românesc în epoca contemporană.

Aceste succese sînt o continuare, în condiții noi, a tradițiilor progresiste ale mișcării sportive românești și, în primul rînd, a tradițiilor sportului muncitoresc.

Toate faptele, cifrele, performanțele, trofeele (și materialele legate de obținerea lor), de care ne interesăm zilnic sînt astăzi adunate într-un sediu anume.

Gama variată de trofee valoroase și de aspecte inedite, privitoare la cucerirea lor (mănușile cu care boxerul Nicolae Linca a cucerit titlul de campion olimpic, discul pe care Lia Manoliu și-a însemnat recordul, distincțiile și ultimul echipament care au aparținut celui mai popular jucător de fotbal din țara noastră — Iosif Petschovschi, diplome și medalii de la toate Jocurile Olimpice și campionatele mondiale), fac din ultimele trei săli ale muzeului un punct de atracție și mîndrie națională pentru toți iubitorii sportului.

Este pentru prima oară cînd sportul românesc își are un lăcaș al său, în care sînt adunate și expuse toate documentele de valoare în stare să-i refacă istoria veche și nouă. Și acest lăcaș, inaugurat festiv la 7 mai a.c. poartă numele de Muzeul Sportului din R.S.R. Așadar, el este al sportului.

ÎNTR-UN DECOR EXOTIC, LA RECITALUL MARILOR CELEBRITĂȚI

Mai mult decît o simplă întindere de pămînt, lată de 4 km și lungă cam de 20 de ori mai mult, cu diferențe de nivel de peste 100 de metri, înconjurată de apele Adriaticei, insula Hvar reprezintă o așezare pe care oamenii, încercînd să evadeze din trepidanta viață modernă, o vizitează din prima și pînă în ultima zi a anului. Drumețului, aflat pe fermecătoarea coastă a Dalmației, îi sînt oferite, de la Split la Dubrovnik, ca și din alte stații intermediare, vase de linie sau nave ultrarapide, care fac în permanență legătura cu acest colț de rai, unde mîna omului a înfrumusețat și mai mult darurile naturii.

De o parte și alta unei șosele argintii, care șerpuiește necontenit, flancată de plantații cu portocali, smochini sau viță de vie, legînd 4 mini-stațiuni, se înșiră mărturii milenare, săpate în roca albă de meșteri neîntrecuți, alături de uriașii de oțel, beton, sticlă și aluminiu, expresii ale ultimelor fantezii arhitecturale. 5000 de ani, și poate chiar mai mult, despart în imaginația noastră grota lui Marko de elegantul complex hotelier Amfora, invadat pur și simplu de amatorii decorului exotic, veșnic însorit.

Dar călătorului sosit pe insula Hvar să-și petreacă un concediu mai scurt sau mai îndelungat îi sînt oferite în permanență — pentru ca sejurul să-i fie cît mai plăcut — mari manifestații culturale și sportive. In acest sezon, de pildă, turiștii au putut urmări festivalul mondial al polo-ului pe apă, joc cu o vechime dintre cele mai mari pe programul J.O. Intr-o piscină ultramodernă s-au întrecut, pentru superbul trofeu al Adriaticei, cei mai buni jucători din lume, disputa lor fiind urmărită seară de seară de norocoșii posesori ai unui bilet de intrare. La vreme, am relatat despre frumusețea disputelor, despre surprize produse și urmările lor. Despre un singur meci nu v-am povestit nimic. Și poate că a fost cel mai frumos...

Intr-o după-amiază caldă, cînd razele soarelui și apa cristalină te îmbiau la o nouă repriză pe țărmul special amenajat, turiștii au renunțat la helioterapie, preferînd 60 de minute în compania marilor glorii ale polo-ului mondial. La o poartă se adunaseră Muskatirovici, Cipci, Ivkovici, Nardeli, Nonkovici, Trumbici și alte mari vedete ale Iugoslaviei, din ultimele două-trei decenii. La cealaltă — o selecționată a restului lumii, cu nu mai puțin celebrii italieni Parmeggiani, D'Altrui, Denerlein, maghiarii Bolvary, Karpaty, Mayer, sovieticul Sliapin, americanul Lambert, olandezul Van Welder, și alături de ei, 4 ex-internaționali români, Bădiță, Mărculescu, Grințescu și Firoiu.

A fost o adevărată lecție de virtuozitate, o oră de mare încîntare pentru spectatori. Profesorii au demonstrat elevilor, aflați în tribună, toate frumusețile și subtilitățile acestui joc, chiar dacă au făcut-o în stilul romantic, de pe vremea bătrînilor, cînd portarul nu depășea linia buturilor, fundașii nu treceau de centru, iar centrul fix trona în fața porții adverse, dirijînd toate acțiunile. Am retrăit epoca doplerelor și a șuruburilor, a ghiulelelor imparabile de la 10 și 12 m, sau a șuturilor cu boltă. Forțele combatanților nu mai erau cele de altădată, dar pasiunea de joc rămăsese nealterată.

La sfîrșitul întîlnirii, cînd dr. Polici, venerabil decan al arbitrilor, consfințea un scor perfect egal, 5—5 (Mărculescu și Grințescu marcaseră două din golurile selecționatei), am aplaudat cu emoție acest recital, pe care cei ce l-am urmărit nu-l vom uita prea curînd.

Adrian VASILIU

PICĂTURI

- După mine, rugbyul este o cursă de 100 m cu obstacole.
- Fotbalul feminin tinde să devină sportul regină.
- Balonul este obiectul care a cucerit globul pentru că-i mai rotund.
- E normal ca după o țesătură fină de pase, mingea să se îndrepte instinctiv la păianjen.
- In cursa asta s-a întrecut pe sine, așa că nu se poate spune că a sosit ultimul.
- Finalizează-ți acțiunile personale și vei dovedi cel mai înalt spirit de echipă.
- — De ce l-ai introdus pe împiedicatul ăsta?
  — Păi tocmai naturalețea cu care se prăbușește în careu l-a impus drept omul nostru de gol.

Victor ȘTEFANIU

ȘTIAȚI CĂ...

...patru tineri australieni, pasionați ai tenisului, au susținut un meci „non-stop", care a durat 30 de ore și 10 minute ? In această partidă de dublu s-au disputat 68 de seturi, totalul ghemelor ridicîndu-se la 608.

...proaspăta recordmană la săritura în înălțime, austriaca Ilona Gusenbauer, și-a propus pentru anul viitor performanța de 1,95 m (actualul record: 1,92 m)? Ea a declarat că speră să fie și prima femeie care va sări peste ștacheta înălțată la 2 metri.

...tinerei aborigene, Evonne Goolagong, cîștigătoarea probei de simplu femei a ediției de anul acesta, a turneului de tenis de la Wimbledon, i s-au oferit 50 000 de dolari pentru a trece la profesionism ? Miss Goolagong a refuzat categoric.

ADEVĂRURI

Cînd te afli prea aproape de munte nu-i vezi înălțimea.

R. W. Emerson

Fără pasiune, omul nu este decît o forță latentă, o simplă posibilitate, asemeni pietrei care așteaptă lovitura fierului pentru a putea scoate scîntei.

H. F. Amiel

Puțini oameni mor imediat din lipsă de aer, însă mulți pier pentru că ani de-a rîndul n-au inspirat suficient.

R. Alsuker

Un erudit debil este tot atît de incomplet ca și un ignorant hercule.

Paz

Gîndurile puternice cîștigă pe oamenii viguroși și-i face mai puternici.

Bagehot

Culese de Tiberiu CORNEȘANU

Răspunde Ion Poștașu

I. GHINESCU. Erați, într-o vreme, un musafir mai des al acestei rubrici ! Regretînd că am primit cam tîrziu ultimul dv. catren, care are ca temă pronosticul hiper-optimist al suporterilor lui Spartak Trnava, pentru meciul retur cu Dinamo îl prezentăm la rîndul nostru, cititorilor :

Gazdele, fără ocoluri
Ne-au promis vreo patru goluri
Patru-au fost, nu pot să zic,
Dar două pentru... Geryk !

MICU RADU, TÎRGOVIȘTE. Depun mărturie pentru dv. ! În palmaresul întîlnirilor Dinamo — Universitatea Craiova figurează rezultatul de 8—0 pentru fotbaliștii bucureșteni. El a fost înregistrat în ediția 1965—1966 a diviziei A.

MINEL HERȘCU, CLUJ. Antrenorul secund al U.T.A.-ei, Ion Ionescu, n-are nici în clin, nici în mînecă cu fostul internațional rapidist. El este un tînăr profesor de educație fizică.

Dr. F.M., COMUNA CRÎNGU. Nu confundați epigramele cu mîncărurile de regim. Cele trimise n-au pic de sare !

LIVIA și IOAN POP, CLUJ. Sînt reușite unele definiții din pseudodicționarul fotbalistic pe care l-ați alcătuit :

„A" : de fapt, gruparea echipelor care cunosc tot alfabetul fotbalului.
Cartonașul galben : economie de cuvinte.
Dribling : figură de stil.
Fotbaliști : Zei fără Olimp.
Gol : singurul lucru care mulțumește din... plin.
Autogol : confuzie regretabilă.
Microbist : unul care de bună voie, nesilit de nimeni, își scurtează cu cîțiva ani viața.

MIRCEA NAGHI, BUCUREȘTI. De ce neapărat sport de performanță? Faceți sport, pur și simplu. Este în folosul dv. și în concordanță cu vîrsta și posibilitățile dv.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un catren, pornit de la faptul că în partida de la Trnava, fiind pe banca rezervelor, Doru Popescu a fost bruscat :

Răzbunîndu-se pe el,
Pe „metoda" lor cea nouă,
După ce-a fost luat „la trei",
A intrat și le-a dat... două !

IOAN POPA, COMĂNEȘTI, JUDEȚUL BACĂU. Rapid a pierdut două campionate, din cauza Siderurgistului Galați. In ediția 1963—64, după un șir neîntrerupt de victorii care le deschiseseră drumul spre titlu, giuleștenii au cedat la Galați, cu 1—0. De asemenea, în ediția 1965—66, după ce învinsese cu 2—1 la Galați, Rapid a pierdut cu același scor la București. După acest eșec neașteptat, rapidiștii au pornit pe... tobogan, reușind să piardă la șase puncte diferență, în favoarea Petrolului, un campionat în care, nu prea departe de potou, conducea cu 5 (cinci) puncte. Dar, în materie de fotbal și de... Rapid, nu trebuie să ne mire nimic !

NICOLAE BENCIU, BUCUREȘTI. „In ziarul „Sportul" de duminica trecută, am văzut fotografia celui mai tînăr suporter al echipei de fotbal Rapid. Eu vă trimit fotografia celui mai tînăr suporter al echipei Progresul. Băiețașul meu merge în cărucior la meciurile idolilor lui, căci are abia 9 luni. El este membru susținător, cu cotizația la zi. In curînd, soția mea va da naștere la un nou copil. Am jurat că, dacă Progresul va intra în „A", voi adăuga la numele copilului, numele celor 11 jucători de bază". După cum merge Progresul nu-l prea văd pe copil purtînd alt nume decît cel pe care o să i-l dea nașul !

ANDREI NEMEȘ, TG. MUREȘ. Am reținut una dintre caricaturi (cea cu baschetul) și o vom publica într-un număr viitor, făcîndu-vă un... rabat la desen, de dragul poantei.

Ilustrații : N. CLAUDIU